

Skikkelige mannfolk er prester.

Av Anne Margrethe Lund

Utfordrer jeg kvinnelige prester? Er ikke det et avleggs tema? Har vi ikke etablert konsensus på det feltet? På sett og vis utfordrer jeg kvinnelige prester. Det ligger litt i sakens natur. Men jeg vil ingen kvinner til livs. Jeg vil utfordre menn.

Spørsmålet om presteroller og kjønn er egentlig ikke vanskelig å finne svar på om man leser i Den Hellige Skrift. Der står det en klar utfordring til menn til å gå inn i denne rollen. Det er videre en klar oppmøding til menn til å undervise, oppmuntre, være forbilde, gå sammen med den yngre garde for å lære dem om livet og troen på Gud.¹

Jeg er fullt klar over at en del vil finne utsagnene om slik rollefordeling i bibeltekstene betinget av historie, av fordums skikker og lignende. Dermed legger de det til grunn for å hevde at det som står, faktisk ikke er gyldig. Det moderne menneskes forhold til tekst, tolkning og tekstforståelse er et kapittel for seg. Uansett kommer man ikke bort i fra at teksten har et rimelig klart innhold: Det er en utfordring til menn å tre inn i rollene som åndelig leder og mentor. Det er rollen som prest.

Jeg er selv kvinne, og det er ikke snakk om negativt kvinnesyn eller seksualisering av en arbeidsplass – egentlig er det ikke snakk om kvinnen som sådan i det hele tatt. Det dreier seg ikke om kvinner og deres rett til å utfolde seg i arbeidslivet. Det dreier seg om et mannsyn.

Jeg vil gjerne presisere litt, selv om det virker noe selvfølgelig, det jeg sier: Spørsmålsstillingen dreier seg om en rolle som prest i den kristne kirke. Denne rollen er menn utfordret til å ta. Det er ikke fordi en kvinne ikke kan, ikke er i stand til å utføre det. Det har ikke noe med kvinnen å gjøre. Det har alt med mannen å gjøre. Det er snakk om å utfordre menn til å ta ansvar, til å gå inn i en vanskelig og utfordrende rolle som åndelig leder. Igjen, det er ikke fordi en kvinne er mindre egnet, mindre villig til ansvar osv. Det er ikke på grunn av eller på tross av kvinnen – uansett hvordan man ser det. Her har vi klare utfordringer til den del av befolkningen som er menn.

En mann kalles til å være prest for Gud, i tjeneste for Gud og medmennesker. Dette er noe vi kvinner ikke skal ta ifra ham. I mye større grad skal vi oppfordre og bidra til å utfordre mannen til å ta slikt ansvar. Det dreier seg om å ha lære-ansvar, lederansvar, tjenersinn, forbønns-ansvar. Det dreier seg om å gå i tjeneste for Gud, en ydmyk og krevende holdning til livet: Gud, du er stor; jeg er avhengig av din storhet.

Som kvinne har jeg også en viktig rolle. Jeg har likeledes forbønns-ansvar. Jeg har ansvar for å dele mine tanker og spørsmål. Jeg har ansvar for å vite at det vi hører, det vi blir lært, er i samsvar med Guds Ord. Min rolle er å bidra til at mannen får fullbyrde sin rolle. Vi arbeider for et felles mål, og det er ikke noe poeng å lage en konkurranse av det. For meg er det derfor et poeng at vi damer ikke trer inn, ikke tar ansvar og arbeid som en mann skulle gjøre, og med det umyndiggjør ham, og lar ham forbli i sin latskap.

¹ 5 Mos. 6; 1.Tim. 3, og 5 : 17-20;

Mange menn er glad til om de ikke må trå til, om de kan surre med sitt og gjøre det de har lyst til. Men de er kalt til noe annet.

Jeg ønsker meg flere nedslagsfelt og nye samarbeidsformer der kvinner også finner utløp for sin kjærlighet til Gud og nesten, og hvor hun kan tjene Gud på alltid i meningsfulle oppgaver.